

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

forsyninger, og stiller op som et skræmmebillede, at hvis vi kommer i den nødsituation, at der ingen import bliver, vil det gå ud over vor svinebestand, men man taler ikke om, at hvis den ulykkelige situation skulle indtræde, vil det først og fremmest gå ud over den danske befolknings ernæring, og det er måske dog alligevel det væsentlige.

Når landboforeningerne derefter fremsætter bemærkninger om, at store befolkningsgrupper overhovedet ikke bidrager til nogen sanering igennem det kriseforlig, der er sluttet, gad jeg også vide, hvem det er, man sigter til. Er det arbejderne her i landet og tjenestemændene? Man kan naturligvis diskutere, om arbejdernes og tjenestemændenes andel i saneringen skulle være foregået gennem udbetaling af en mindre del af dyrtidstillægget, eller den skulle foregå gennem den form, vi nu er blevet enige om: en opsparing ledsaget af skatter og afgifter, hvor arbejdere og tjenestemænd på lige fod med alle andre må deltage. Det kan man naturligvis diskutere. Der er nogle, som mener, den ene fremgangsmåde er rigtig, der er andre, som mener, den anden fremgangsmåde er rigtig, men der er ikke gnist af saglighed eller rimelighed i at komme og sige, at disse befolkningsgrupper er fritaget for at deltage i de byrder, som er en nødvendighed for, at landets økonomi kan blive saneret. At stille det op på den måde, at landbruget gennem disse foranstaltninger i særlig grad rammes, og at arbejdere og tjenestemænd lever højt på deres bekostning, ved det ærede medlem hr. Hans Pinstrup, som er medunderskriver af denne skrivelse, godt er uden al mening og i strid med al fornuft og saglighed.

Jeg beklager, at tillidsmænd indenfor den danske bondestand stiller sig på et så ensidigt og klassepræget standpunkt, som denne skrivelse er udtryk for, og at medlemmer af dette ting, som ved, at skrivelsen på flere områder er usaglig og urigtig, lægger navn til noget sådant.

I vor politiske historie har danske bønder i mange kapitler indskrevet deres navn på en ærefuld plads ved at vise storsind og hensyntagen til andre befolkningsgrupper, når samfundets vel gjorde det nødvendigt at se bort fra særinteresser. Danske bønder har en meget stor del af æren for, at klasseforskellene blev nedbrudt og kløfterne mellem befolkningsgrupperne jævnet ud. Hvad denne indstilling fra bondestandens side har betydet for opbygningen af vort demokrati, kan vanskeligt vurderes højt nok.

Det blev grundlaget for en rig folkelig udvikling, som satte dybe spor i vort folks liv. Det gør mig som bonde ondt, at denne fordomsfri, frisindede, socialt forstående bondeskikkelse ikke længere synes at kunne få ørenlyd, når landboorganisationerne skal give udtryk for bondestandens synspunkter. Jeg håber dog på, at denne gamle type af bønder, som jeg ved der findes mange af indenfor den danske bondestand, en dag igen vil gøre sig gældende indenfor landboforeningernes ledelse, så tidligere tiders samfundsbetonede synspunkter igen kan komme til udtryk, når bondestanden lader høre fra sig i vigtige samfundsspørgsmål.

Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup har underskrevet denne protestskrivelse fra de danske landboforeninger. Mon ikke det ærede medlem skulle tænke på, at han her er med til at så vind, som en dag måske vender tilbage mod det ærede medlem som en storm, han kan få vanskeligt ved at ride af? Der har været tider for ikke så længe siden, hvor det var en taknemlig opgave at så utilfredshed i danske bønders sind. Det hævnedes sig for de folk, der dengang udførte denne gerning. Jeg råder det ærede medlem fra at være med i et lignende arbejde nu; det kan godt en skønne dag vise sig at sætte bevægelser i gang, hvis rækkvidde for den danske bondestand det ærede medlem i dag ikke rigtigt kan overskue.

Netop nu, i den tid, vi går i møde, hvor der er brug for sammenhold og solidaritet, burde enhver, der har et ansvar indenfor de store organisationer, forstå, hvilket ansvar der knytter sig til at så utilfredshed i en befolkningsgruppes sind — og der er i det, der her foreligger, ikke noget sagligt udgangspunkt derfor.

Det, der her er tale om, er en brødkornslø. Som jeg allerede har nævnt, udskrives der ikke mere korn end nødvendigt, for at man kan dække befolkningens forsyning med brød — ikke engang tilstrækkeligt til dækning af forsyningen med gryn og mel. Der foreslås ikke her nogen udskrivning til andre landmænd, heller ikke til det mindre landbrug. Når det er blevet sagt, at man ved at gennemføre en kornlov med den udskrivningsskala, som er foreslået, vil gøre det nødvendigt for mange landmænd at lægge bedriften om og begrænse den store grovfoderproduktion, som vi alle er interesseret i at opretholde, er det dog nødvendigt at sige, at ved opstillingen af skalaen for afleveringen er der taget meget vidtgående hensyn til den gruppe af land-